

PINAR

Kültür – Sanat - Edebiyat

Meryem DEVELİ

Mustafa Efe ÖMSOT YANLIŞ ANLAŞILMA

Merhaba, benim adım Şili. On beş senedir bu evin soğutma işinden sorumluyum. Evet, ben bir buzdolabıyım. Ali ile birlikte mutlu bir yaşantımız var. Neredeyse tüm sırlarının ortağıyım. Her derdini benimle paylaşır. Şimdiye kadar kalbimi hiç kırmadı. Dünya tatlısı birisidir.

O gece geç saatlerde yorgun bir şekilde eve geldi. Her zamanki gibi ilk iş olarak yanıma geldi ve kulpumu tutarak içerde neler olduğuna bakmak istedi. O anda canım çok yandı, çünkü kulpum kırılmıştı. Bunu gören Ali çok üzüldü. Benim canımı yakmak en son isteyeceği şeydi.

Ertesi sabah elinde buzdolabı resimlerinin olduğu bir kitapçık gördüm. Aceleyle dışarı çıktı. Yoksa korktuğum şey başıma mı gelecekti. On beş senelik birlikteliğimiz son mu bulacaktı. Moralim çok bozulmuştu. Evi terk etme kararı almıştım. İstenmediğim yerde bir dakika bile duramazdım. Hemen kendimi prizden çektim ve yollara düştüm.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ağlamaklı bir halde sokaklarda dolaşıyordum. Bir ara yeni buzdolaplarının olduğu bir mağazanın önünden geçtim. İçerdeki buzdolapları benimle dalga geçercesine kakhahalar attılar. Koşarak uzaklaştım oradan. Yolda giderken bir kamyonetin arkasında tıpkı benim gibi eski bir buzdolabı gördüm. Üzüntüm katlanarak artmıştı.

Sonunda kendimi eski eşyaların olduğu bir hurdalıkta buldum. Artık benim yerim burasıydı. Ali beni istemiyordu. İsteseydi yeni buzdolabı almaya gider miydi hiç. Hüzünlü bir şekilde bir salıncakta eski güzel günlerimi düşünürken “Şili” diye bir ses beni kendime getirdi. Arkamı döndüğümde Ali’yi görmüştüm. Sabahtan beri aramadığı yer kalmadığını söyledi. Çok endişelenmişti. Bense hala çok kırgındım. Neden evi terk ettiğimi sorunca, olanları anlattım. Ali kakhahalarla gülmeye başladı. Bense sinirli bir şekilde gülecek bir durum olmadığını söyledim. Ali bir yanlış anlaşılma olduğunu anlattı. Aslında bana yeni bir kulp almaya gitmiş. Gerçeği öğrenince mutluluktan iki damla yaş gözlerimden yanaklarıma süzüldü. Kaybetmeden bir şeylerin değeri anlaşılıymış. Hasretle birbirimize sarıldık ve evimizin yolunu tuttuk.

Azra DEVELİ ÇARESİZLİK

Geçenlerde yıllar öncesinden kalan bir geyik iskeleti bulunmuş. Geyiğin halini görseniz çok üzülürdünüz. Geyiğin boynuzlarından biri kırılmış, gövdesi iki kaya arasındaki boşluğa sıkışmış vaziyette... Allah bilir ne kadar can çekişmiştir hayvan.

Bilir misiniz bir duygu vardır ya hani... Ne yapacağını bilemezsin, bilsen de sonucu boşa çıkar. O an yalnız Allah’tan başka kimsen olmadığını anlarsın. Kimse yardım edemez sana, içinde bir telaş, yüzünde iki damla gözyaşı, elinde yalnızlığın terleri, kalbindeki o çırpınışlar... “Çaresizlik” diyorlardı sanırım adına. Gözlerden okunan, ama anlatılamayan, içimizdeki umut çeşmesini kurutan, içtikçe susatan, şiirlerde yazılan sözlerdi çoğu zaman...

Bu da Allah’tan geldi demeyi bilmek hamd etmek lazım her zaman, sabırlı olmak lazım...

Ölümü bir çaresizlik olarak görmekten çok bir hayır olarak görmeyi deneyin biraz. Allah’tan geldik Allah’a gidiyoruz nihayetinde...

İnsan nankördür tabi, bilmez ki Allah’ın yarattığı tüm nimetler bu dünyada değil; öbür dünyaya hiç yatırım yapmaz. Öbür dünyada çaresiz kalırsa ne yapacak?

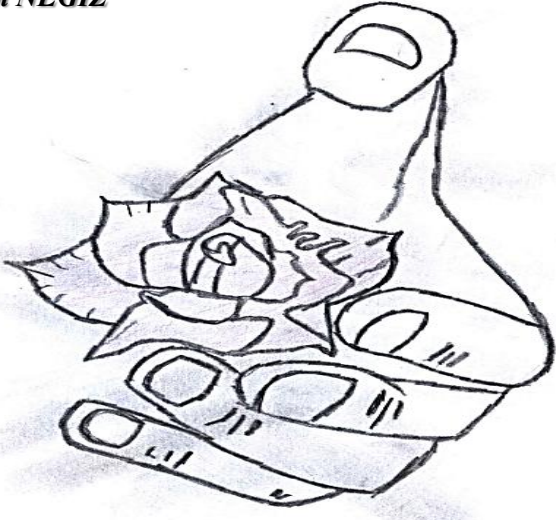
Çaresizlik sonucu yapılacak hiçbir şey kalmıyor işte. O yüzden bir şey yapmadan önce sonucunu düşünün ve bu duyguya kapıldığınızı sezerseniz hamd etmesini bilin. Bu dünya fani...

Bengü Nilay KAYA İNANMAK

Ben Allah’a inanan,
O’nun yolundan çıkmayan,
Her işe besmeleyle başlayan,
Ben Allah’ın bir kuluyum.

Yüreği sevgi dolu,
Allah’a inanmak bunun yolu,
Ben Allah’ın bir kulu,
Adem’in çocuğu...

Sevgi lazım herkese,
Allah’a inanmak isterse,
Bir hayvan bir bitki bile,
Secde eder Rahman olan Rabbimize...

Şah Senem NEGİZ
KAYIP EFE

Tüm ailecek göl kenarına pikniğe gitmiştik. Mangal yaktık keyifli bir şekilde oturuyorduk. Fakat o da ne? Beş yaşındaki Efe kayıptı!

Herkes Efe'yi aramaya başlamıştı. Meğer Efe onların yanındaki ağacın altında uyuyakalmıştı. Ve Efe'yi kimse fark etmemişti. Efe'nin annesi Songül Hanım Efe'yi bulamayınca hemen polisi aradı. Polislerin de ağacın altına bakmak akıllarına hiç gelmemişti. Aradan tam bir gün geçti ve Efe ne annesini ne de babasını yanında göremiyordu. Efe büyük bir ağacın altında olduğunu fark etti ve kendisine birden şöyle dedi:

- Aaa benim ne işim var bu ağacın altında? Annem ve babam nerede peki?

Efe'nin cebinde babasının dün sabahtan verdiği parası vardı. Yoldan geçen bir kadına rastladı. Efe kadının yanına gidip korkarak şöyle dedi:

- Şey bakar mısınız, sizden bir şey isteyebilir miyim?

Kadın Efe'ye doğru eğilerek şefkatle:

- Elbette, söyle bakalım ne istiyorsun?

- Telefonunuzu iki dakikalığına kullanabilir miyim? Parası neyse verebilirim, dedi.

Kadın küçük bir kahkaha attı ve:

- Sen ne kadar da iyi niyetlisin öyle. Elbette kullanabilirsin ama bir şartım var.

Efe biraz tedirgin olarak sordu:

- Şartınız nedir? Bütün paramı istiyorsanız buyurun. Sadece iki dakikalığına annemi aramama izin verin lütfen.

Kadın şakacıktan sinirli bir hareketle:

- Aaaa ne diyorsun sen benim şartım para değil. Sadece sana yardım etmeme izin ver diyecektim. Şimdi koy bakayım o paramı cebine ve önce bana adını söyle bakalım.

Efe biraz şaşkın biraz da mutlu bir şekilde:

- Benim adım Efe. Dün şu parka ailemle pikniğe gelmiştik ama şimdi onları bulamıyorum.

- Haa, anladım sen o kayıp Efe'sin. Dün ailenler seni çok aradılar ama bulamayınca gitmek zorunda kaldılar. Bir kadın fenalaştı. Herhalde annendi. Hadi arayalım annenleri de daha çok meraklanmasınlar. Numaralarını biliyor musun?

Efe heyecanla kafa salladı:

- Evet biliyorum.

Efe'nin annesini aramasının üzerinden yarım saat geçmişti ve hala gelen giden yoktu. Efe yanındaki kadına bir süre tek başına bekleyeceğini söylese de onu yalnız bırakmadı. Tam kadın tekrar Efe'nin annesini arayacaktı ki bir araba önlerinde durdu. Efe önce tanıyamadı. Sonra kadının boynuna atlayarak annesini geldiğini ve artık onun gidebileceğini söyledi. Kadın Efe'yi öpüp kafa salladı. Efe arabaya tam binecekken:

- Şey sizin adınız neydi acaba? dedi.

- Melek benim adım Efecim.

2 - Teşekkür ederim Melek Abla!

Azra DEVELİ
ÖN YARGI

Hüznünü daima saklayan, ne iş yaptığı bilinmeyen bir adam vardı ve fakirdi. Her ne kadar fakir ve aç olsa da derdini kimseyle paylaşmazdı. Kendi halinde, kimseye zararı dokunmayan gariban biriydi.

Bu adam birkaç gündür yan taraftaki dükkanın önündeki sokakta kalıyordu. Dükkanın sahibi oldukça sinirli, empati kurmak nedir bilmeyen, fakirliği hiç tatmamış duyarsız ve de hoşgörüsüz bir insandı.

Gariban adamı dükkanın önünde gördüğü ilk gün bağıarak kovdu. Zavallı adamın dağınık, uzun, kirlenmiş saçlarını; eski, yırtık kıyafetlerini; çıplak, üşümüş ve yaralar içinde olan ayaklarını ve daha hiç dış fırçasıyla temizlemediği çürük dişlerini görmüştü. Hiç durmadan ve düşünmeden bağırdı adama, onun da bir gururu var mıdır diye bir an bile düşünmeksizin. Adamcağız çıplak ayaklarıyla koşarak uzaklaştı. İçim burkuldu o sırada ama bir şey de diyemedim, sadece bakmakla yetindim.

Ertesi gün adamcağız dükkanın önünde uyuyordu. Dünden farklı bir hali yoktu. Dükkan sahibi her sabah olduğu gibi yine geldi ve dükkanını açtı. Yine aynı küçümseyen gözlerle baktı ve tepeden tırnağa süzdü adamı. Sonra adama gülümsedi. Fakir adam da ona gülümserken dükkanın sahibi yine kızdı. O da dün yaptığı gibi kaçarak uzaklaştı.

Bir iki gün daha fakir adam geldi. Dükkanın sahibi fakir adamı kimi zaman su dökerek kimi zaman süpürgeyle vurarak bazen de tekmeleyerek uyandırdı. Yaptığı şeyler hayvana bile yapılamayacak cinsten eziyetlerdi. Adam zalimlikte sınır tanımıyordu.

Yine bir sabah adam dükkanını açmaya gelmişti ama bir farklılık vardı o gün, bir eksiklik, sessizlik, yalnızlık... Hüznün rüzgarları esiyordu sokakta nedense. Neydi o eksikliğin sebebi. Bir süre sonra anladı garipliğin sebebinin. Dükkanın önünde yeller esiyordu, kimsecikler yoktu. Günler sonra ilk defa dükkanın önünün bu şekilde boş olması adamı üzmüştü doğrusu. Farkında olmadan almıştı gariban adama, yokluğu kendini kötü hissetmesine neden olmuştu.

Aradan bir hafta geçmesine rağmen zavallı adamcağızdan hiçbir haber yoktu. Bir akşam eve geldiğinde güvenlik kamerası kayıtlarına bakan yaşlı adam gördüklerine inanamadı. Sürekli horladığı insan aslında geceleri dükkanına tabiri caizse bekçilik yapan birisi gibi çalışıyordu. Kimi geceler dükkana zarar vermek isteyen insanları kovalıyor, kimi zaman da hırsızlıkları önliyordu. Yine dükkana soymak isteyen motosikletli bir çeteye karşı koyarken onların bıçaklı saldırısıyla ağır yaralanmış ve bir süre sonra da vefat etmişti. Kamerada bu görüntülere şahit olan yaşlı adam vicdan azabıyla hıçkırıklara boğulmuştu, nasıl ağlasın? Kendisi zavallı adamcağıza türlü kötülükler yaparken; o geceleri dükkanını sadık bir şekilde koruyordu.

Bu yüzden insanları yalnız dış görünüşüyle yargılamak doğru değildir. Gerçek güzellik kalbin derinliklerinde saklıdır. ALLAH bu güzellikleri insanların bulması için kalplerimize saklamıştır. Sonradan pişman olmamak için hemen yargıya varmamalıyız ve ön yargılarımızdan kurtulmalıyız.

Rukiye Kübra ÖZTÜRK
RÜZGAR GİBİYİM

Rüzgar gibiyim,
Savruluyorum her defasında.
Bir bulut gibiyim,
Gözleri kamaşmış, buğulu...

Bir rüya gibiyim,
Uyanınca düşlerime gizlenirim.
Bir yağmur gibiyim,
Rüzgarla savrulan bir yağmur...

Kevser DEMİRCİ YERDEKİLER

Doğduğumdan beri böyleyim, ağzımdan kelimeler çıkmıyor. Birileri ile asla anlaşamıyorum, kendimi bir türlü anlatamıyorum. Ailemin maddi durumu yüzünden tedavi olamadım. Çocukluk döneminde farkında olmadığım için pek rahatsız etmiyordum. Gençlik döneminde ise çok dışlandım. Hiç arkadaşım olmadı. Tek arkadaşım annemdi.

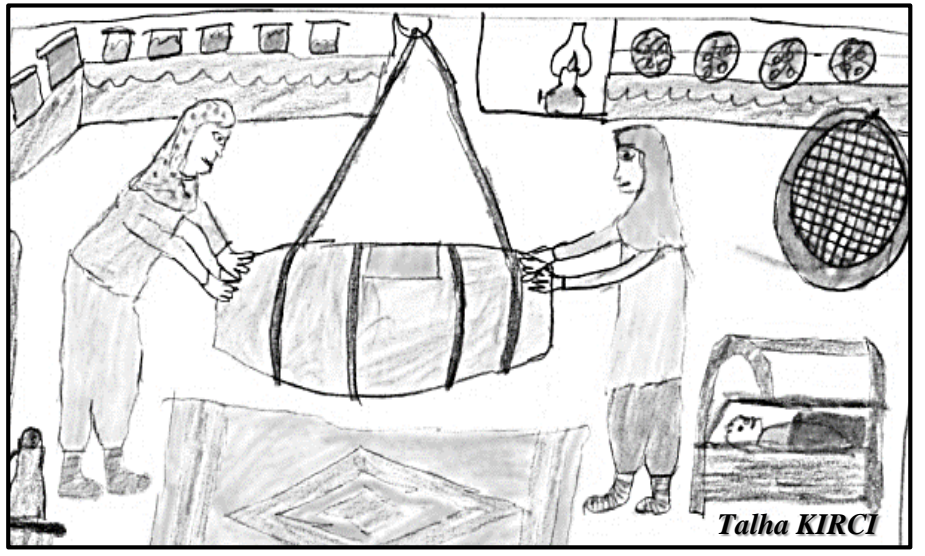
Okuyup doktor olmak istedim; ama olamadım çünkü çalışmak zorundaydım. Çalışıp eve para getirmem gerekiyordu.

Sonraları karşıma Esra çıktı. Onunla konuşabiliyordum. O benim hareketlerimden ne demek istediğimi anlıyordu. İki sene sonra evlendik ve bir evladımız oldu. Erkekti adını Hasan koyduk. Artık benim yaşama sebebim onlardı. On sene geçmişti. Hasan beşinci sınıfa gidiyordu. Onu her gün okula eşimle beraber bırakırdım.

Yine bir gün Hasan'ı okula bıraktık, ben oradan işe geçtim. O gün o kadar soğuktu ki dişlerim çatırdıyor ellerim titriyordu. Telefon çaldı, hemen açtım. Sakin tavırlı bir bayan "Eşiniz trafik kazası sonrası hayatını kaybetti, başınız sağ olsun!" dedi. İnanamıyordum, Bu olacak bir şey değildi. Hemen verdikleri adresteki hastaneye koştum, Esra'nın o yataktaki bedenini görünceye dek inanamıyordum öldüğüne.

Esra öldüğünden beri Hasan'a "Anneni melekler götürdü." diyorum. O da her seferinde "Neden?" diyor. İşte o an cevabını veremediğimden boğazım düğümleniyor.

Eşimin vefatından sonra kendimi saldığım beni işten attılar. Çaresiz kalmıştım ne yapacağımı bilmiyordum. Kağıt toplayıcılığına başladım. Kendimi çocuğuma adamıştım Esra'nın ölümünden sonra. Artık onunla konuşabiliyordum sadece. Elimden geldiğince yardım ediyordum insanlara ama onlar beni sürekli hor görüp aşağılıyorlardı.

Bir gün kağıt toplamaya bir sokağa girdim. Orada yerde bıçaklanmış bir şekilde hareketsiz yatan bir genç gördüm. Yardıma koştum hemen. Yanında bir bıçak vardı. İstem dışı bıçağı elime aldım. O anda polisler olay yerine geldi ve beni bıçakla yakaladılar. Derdimi anlatamıyordum. Beni suçlu zannederek nezarethaneye attılar. Allah'a dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Suçsuz olduğumu bir Allah, bir ben, bir de ameliyat masasındaki yaralı genç biliyordu. Hasan'ım ne yapıyordu acaba. Çaresiz bir şekilde bekliyordum. Ertesi sabah beni çıkardılar. Yaralı genç olan biten her şeyi anlatmıştı.

Eve doğru tüm hızımla koşmaya başladım. Kafamda sadece evladım vardı. Bensiz yalnız başına ne yapmıştı yavrucağ. Eve geldiğimde onu bulamadım. Hasan yoktu. Merdivenlere oturup ağlamaya başladım. Nereye gitmiş olabilirdi. O anda elimde bir sıcaklık hissettim. Gelen Hasan'ın sınıf arkadaşısıydı. Elimden tutarak beni evine götürdü. Hasan bahçede top oynuyordu. Ailesi yokluğunda evladına sahip çıkmıştı. Sarıldım, kokladım, kavuşmuştum yaşam sebebime. Birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi bir kez daha anlamıştık.

Nagihan TÜRKES DÖRT YILLIK HASRET

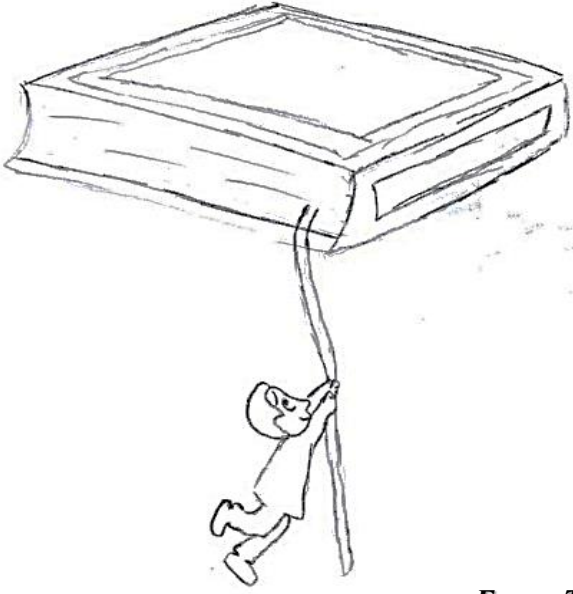
Anne baba ve iki çocuğu düğünden geliyorlardı. Arabadan indiler ve asansöre bindiler. Üçüncü kattaki evlerine çıktılar. Asansörün kapısını açtıklarında bir de ne görsünler. Tam dört yıldır hasret kaldıkları iki kardeşin yani Nehir ile Irmak'ın ablası Deniz'i karşılarında görüyorlardı. Bu durumda gözleri kocaman açılan ikizler koşarak ablalarına sarıldılar. Anneyle baba da bu şaşkınlığı üzerlerinden atamamışlardı. Hemen Deniz'le birlikte içeri girdiler. Bu manzarayla karşılaşan aile çok mutluydu. Deniz kardeşlerine sürpriz yapmıştı. Kimsenin haberi yoktu geleceğinden.

Deniz yıllardır Fransa'da eğitim görüyordu. Ne o gelip ailesini görebiliyordu, ne de ailesi onun yanına gidebiliyordu. Çünkü aile durumu hiç de müsait değildi, Deniz'de hiç gelme fırsatı bulamamıştı. Sadece telefonla görüşüyorlardı.

Deniz bu zaman zarfında çok değişmişti. Önceden kilolu, bakımsız bir kız olan Deniz şimdi zayıf ve bakımlı bir kıza dönüşmüştü. Fransa'da eğitim gördüğü okul çok disiplinli bir okuldu. Oraya yakışmak için kendini değiştirmesi gerektiği fikrindeydi. Daha sonra birlikte salona geçtiler. İkizler ablalarını çok özlemişlerdi. Ablalarına sınımsız sarılıyorlardı. Bunu gören anneyle baba gözyaşlarını tutamadı.

Deniz kardeşleri için getirdiği hediyeleri çıkarttı ve onlara verdi. Bu hediyeler ikizlerin almak istediği masal kitaplarıydı. Ablalarından onlara masal anlatmasını istediler. Hemen odalarına geçip hazırlandılar. Deniz masalı anlatmaya başlar başlamaz ikizler uykuya daldı.

Deniz salona annesi ile babasının yanına geçti. Uzunca bir sohbetin ardından yorulduğunu fark eden Deniz uyumaya karar verdi. Odasına geçtiğinde hiçbir şeyin bozulmadığını ve aynı şekilde dört yıl boyunca onu beklediğini fark etti. Duygulandı ve biraz odasıyla vakit geçirdi. Sonra yatağına geçti ve uykuya daldı. Rüyasında bir adam onu takip ediyordu. Deniz nereye gitse peşinden geliyordu. Arkasına dönüp onun kim olduğunu anlamaya çalışan Deniz bir türlü yüzünü göremiyordu. Deniz iyice korkmaya başlamış ve bu korku onu daha da hızlı koşmasına neden oluyordu. İyice yorulmuştu Deniz. Biraz daha koştuktan sonra iki tane yolun olduğunu fark etti. Hangisinden gideceğine hızlı karar vermesi gerekiyordu. Sonunda karar verdi ve oradan koşmaya başladı. Karşısına çıkan odun parçasına takılarak yere düştü. Bacağı çok kanıyordu. Bir o kadarda acı çekiyordu. Arkasına baktığında koşarak gelen adamın babası olduğunu fark etti. Babası neden Deniz'i kovalıyordu ki? Bir şey verecekti galiba. Babası yanına geldi ve elinde sınımsız tuttuğu şeyi yani bir kolyeyi Deniz'e uzattı. O kolye de neydi? Babası onu neden vermişti Deniz'e? Babasının bir hediyesiydi galiba. Babası Deniz'e hasta olduğunu ve yakında öleceğini söyledi. Deniz o an kendini kaybetti resmen. Babasının söylediklerine bir anlam veremeyen Deniz şoku üzerinden atlatamadı. Bir anda çılgın atarak uyandı. Gördükleri şükürler olsun ki rüya idi. Deniz'in çılgın attığını duyan anne koşarak odaya girdi. Rüyasını anlattı ve babasının hastalığının olup olmadığını sordu. Babası gerçekten hastaydı ama tehlikeli bir hastalık değildi. Bu hastalık Deniz'in resmen rüyasına girmişti. Deniz annesinden rica ederek bugün babasıyla uyumak istediğini söyledi. Annesi de buna izin verdi. Deniz babasının kucağında uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Ennur TİFTİKÇİ

Bengü Nilay KAYA **İŞ BİRLİĞİ**

Anatomi ormanında Yılan ayının 15'ine kadar mutlu bir hayat süren bir sürü hayvan vardı. Onlarla iyi geçinen bir de ejderha vardı. Onların hâl hatırını sorar onlara yardım ederdi.

Bir gün aklına şeytanca bir fikir geldi. Arkadaşlarını çağırdı ve bu ormana gidip saldırın dedi. Bu olaydan önceden haberdar olan ormanın kralı aslan minik kulübesinde hazırlık yapıyordu. Ejderha ve arkadaşları iyice yaklaşmıştı. En büyük ejderha bir ateş püskürterek ormanın girişindeki tüm evleri yaktı ve "Bütün hayvanları bağlayın!" emrini verdi. Bütün hayvanlar bağlandı. Köstebek olan Köstan Amca ipi kemirip toprağın altına girdi. Kendi evinden erzak ve son olarak fırfırı aldı. Topraktan çıkınca Tonezer'i gördü. Tonezer iyice yaklaşmıştı ve 20 kişiyi ezdi. Köstan Amca elindeki fırfırı alarak herkesin ipini kesti. Köstan Amca bu olayı gidip aslan krala söyledi. Ve o da kubaşı fırlatarak 40 ejderhayı öldürdü. Öbür ejderhalar da onu öldürdü. Köstan Amca bütün hayvanlara "Koşun dağın arkasına saklanın!" dedi. Bütün hayvanlar dağın arkasına saklanarak savaştı. Arkadan aslan Sari geldi ve bu olayı gördü beş ejderhayı birden öldürdü. Geriye kalanlar aslan Sari'yi takip etmeye başladı. Bütün hayvanların gücü tükenmişti. Küçük sincaplar kirpiller ve tavşanlar erzak getiriyordu ama yetmiyordu. İyice yaklaşmış 100 kişilik ejderha ordusu daha vardı. Sonunda ejderhalar iyice azalmıştı.

Köyün başkanı olan kurt dede aslan Sari'nin öldüğü haberini aldı ve gidip bunu babası aslan Keniz dedeye söyledi Keniz dede yıkılmıştı. Onu iyileştirmek için köy halkı doktor karıncaları çağırdı karıncalar Keriz dedeyi yeraltına götürüp iyileştirdiler. Sonunda 200 kişilik ejderha ordusu 20'ye düştü geriye kalan ejderhalar teslim oldu ve köylülerden biri polis arıları çağırıp onları sinosa attırdı. Bu olaydan sonra önlem almak için Anatomi ormanındaki hayvanlar gece gündüz çit örmek için çalıştılar ve yaptılar. Bundan sonraki tüm yıllarda bütün hayvanlar mutlu mesut yaşadılar.

İbrahim DEVELİ **KAHRAMANIM**

Ağabeylerim okula gidince onların eve gelmesini camda beklerdim. Ben de okula gitmek istiyordum. Onların kalemelerini alıp ödev yapacağım diye kitaplarını karalardım. Bana kızarlardı sürekli.

Derken okul yaşıma geldi. Artık ben de okullu olacaktım. Annemle beraber kayıt yaptırmaya gittik. Babamla da okul ihtiyaçlarımızı almak için çarşıya gittik. Önlük, çanta, kalem, silgi, karton, beslenme çantası, suluk, kalemlik, boya kalemleri aldık.

Sonunda o büyük gün gelmişti. Hiç dışarıda vakit geçirmemişim bu yaşıma kadar. Çok heyecanlıydım, sevinçliydim, biraz da korkuyordum. Sınıfın kapısından içeri ilk girdiğimde iri ve parlak gözlerini açmış, gülümseyen, içten bir şekilde hoş geldin diyen biri vardı. Beni kucaklayan ilk günümün kurtarıcı meleği canım öğretmenim...

Biraz meraklı ve de aceleci bir öğrenciydim. Her şeyi hemen öğrenmek istiyordum. "Acele etme, yavaş yavaş hepsini öğreneceksin." diyordu.

İlk öğrendiğim harf 'E' harfiydi ama ben adımlı yazmak istiyordum. Tek Tek harfleri öğrenmeye, matematik işlemlerini yapmaya başladık. Bir süre geçtikten sonra artık adımlı yazabiliyordum.

Bir gün hastalandım. Okula gidecek halim yoktu. Annem evde kalıp dinlenmemi istedi. İki gün okula gidemedim. Evde çok sıkılmışım ve okulu da çok özlemişim. Böyle bir anda telefonumuz çaldı. Telefonda kadife sesli öğretmenim bana "Allah şifa versin" diyordu. Bu ses benim kendime gelmeme yetti. Bütün ağrılarım bir anda geçmişti sanki.

Ertesi gün okula koşa koşa gittim. İlk yaptığım öğretmenime sarılmak oldu. Çünkü onu çok özlemişim. Hissettiğim sıcaklık beni iyice kendime getirmişti. Çok mutlu ve huzurluydum.

İbrahim DEVELİ **KAHRAMANIM**

Sen oldun ana baba,
Yurdun dört bir yanında,
Başarı öykülerimin,
Her daim yanında.

Okumayı öğrettin bana,
Bir iki derken oldu yıllar,
Kışımday yazımda,
Senin imzan var altında.

Sen ettin beni adam,
Tarihler yazacağım her an,
Açılır kapılar yarına,
Sayende koşuyorum dört nala...

Bengü Nilay KAYA **İŞTE BENİM ANNEM**

İşte benim annem,
Yemeyip yediren,
Üstümü giydiren,
Canını bile vermek isteyen...

Duygularımı anlayan,
Benimle gülüp,
Benimle ağlayan,
İşte benim annem
Benimle gururlanan...

Küçük minik anılar,
Kalp kıran yaşlar,
Acı veren bir iki şey,
Ama annem halleder.

İMTİYAZ SAHİBİ

Özkan AKTAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hakan İLDEŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Çiğdem BIÇAK

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif GÜNAY

YAYIN KURULU

Sevda AKSÜT KİSE

Aysel ARICA

Şuhayla PATİR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK DUMLUPINAR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Dumlupınar Mahallesi 0 312 822 53 57